

ty undersidan af deras vingar har samma eller ock lika i ögonen fallande färger som öfversidan, och man kan efter solnedgången mycket väl se dem, där de hänga på spetsen af de grenar eller blad, på hvilka de tagit nattherberge, alldeles blottade för angrepp af sina fiender, i fall de hade några sådana. Men dessa vackra insekter ega en stark, stinkande, halft aromatisk lukt, som synes genomtränga alla safter i deras kropp. När insektsamlaren klämmer ihop bröstet på dem mellan sina fingrar för att döda dem, utflyter en gul vätska, som färgar hans hud, och hvars lukt han först efter en tid och efter upprepade tvättningar kan bli qvitt. Just i tillvaron af denna starka lukt ligger antagligen grunden till deras trygghet. Vi hafva ju många andra bevis på att vissa insekter äro för foglarna så vämjeliga, att de under inga förhållanden vilja röra dem. Såsom exempel på sistnämnda sak kan anföras, att STANTON iakttog, det en flock unga kalkoner, som glupskt slukade alla andra nattfjärilar, hvilka han under en natts fångst insamlat, den ena efter den andra grep, men åter kastade ifrån sig en viss hvit art (*Spilosoma menthastri*), som tillfälligtvis fans bland dem. Vidare kan nämnas, att unga fasaner och rapphöns, hvilka förtära många slags fjärillarver, synas hafva en så afgjord skräck för krusbärsbuskens vanliga nattfjärillarv, att de aldrig röra den; mesar och andra småfoglar tyckas heller aldrig förtära denna art.

I de brasilianska skogarna finnes det en stor mängd foglar — jacamarer, trogoner och buccoer — som fånga insekter i flykten; att de taga lifvet af många fjärilar, synes däraf, att dessas vingar ofta